

σουμε τὸ ξερό μας τί διάολο θὰ γίνη. ἀλλοιῶς χαθήκαμε! Καὶ πρῶτα πρῶτα γὼν δὲν μπορῶ νὰ δῶξω τίς πελάτισσες. Πές μου τώρα σὺ, Μανώλη, τὴν πετῆς τὴ βράκα;

Ὁ Μανωλὶδὸς χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.—Μὰ τὸ γάλα τοῦ βύζαξα, Γιαννακό, τὴ βράκα μου γὼν δὲν τὴν ἀλλάζω!

— "Α! τότες, εἶπ' ὁ Γιαννακός, πρέπει νὰ γενῇ ἄλλη σκέψη! Ἔχουμε κ' οἱ δυὸ τὴν ἴδια τύχη καὶ τίς ἴδιες δυσκολίες. Οἱ γυναῖκες μας δὲν ἔχουνε μανιάνδες νὰ τίς συμβουλέψουντε, δὲν ἔχουνε θεῖες ἢ ἀδερφές, μαγκοῦφες κ' οἱ δυὸ τίς βρήκαμε. Καλὸ θάτουμε νὰ βεῖοκαμε καμμιά τους φιλενάδα, μὰ κείνες κλειστήκανε μέσα, οἱ γρονσουῆδες, καὶ γυναῖκα δὲ βλέπουνε! Ἔχω γὼν τὴ μάνα μου, μὰ τρώγεται μὲ τὴ νύφη σὰν τὸ σκύλο μὲ τὴ γάτα... Τί νὰ γενῇ τὸ λοιπὸν!

Ὁ Μανωλὶδὸς, πὺν τὸν ἄκουε σὰ χαζός, πῆρε μιὰ πρέζα ταμπάκο γιὰ φώτιση — "Αμ ξέρω γὼν τί νὰ γενῇ! Τὸ μυαλό μου πάει, νερούλιασε!

— "Ακου με, τὸ λοιπὸν, μέγα κ' ἔγνοια σου! Σὺ, μωρὲ Μανωλὶό, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἡ γυναῖκα μου δὲ σὲ θέλει, δὲν πατοῦσες πιά στὸ σπίτι, σὰν κομήτη σὲ βλέπαμε... Αὐτό, μωρέ, εἶτανε μεγάλο φταίξιμο! Ἔχω γώ, ζαβέ, ἄλλον ἀπὸ σένα;

— "Οχι, Γιαννακό μου! Κοὶ σὲ ζωῇ καὶ σὲ θάνατο!

— "Απὸ σήμερα νάρχεσαι στὸ σπ'τι μου πρῶτ, μεσημέρι, βράδι, ὅ,τι ὥρα σοῦ κερνίσῃ, ἔσιωιτας καὶ νὰ μὴν εἶμαι σπ'τι μου. Νὰ ζητῆς, μωρὲ τὴ γυναῖκα μου καὶ νὰ τῆς μπῆς στὴ μύτη, νὰ τῆς πιπίλῃς τὸ μυαλό, νὰ κατολάβῃ μιὰ φορὰ τῷ δικῷ σου μοῦκανε. "Αμα θὲς ἐσὺ μιλᾷς σὰν προφήτης. Μὲ κατάλαβες;

— "Αἰντε, μωρὲ Γιαννακό, κι ἂ δὲ σοῦ τὴν κάνω πρόβατο, τοῦτο δὲ νὰ μοῦ γενῇ φαρμάκι! — τῆς ποκοῖθηκε ὁ Μανωλὶδὸς, στραγγίζοντας τὸ γεμάτο ποτήρι του.

— "Ο,τι μοῦ κάνεις, Μανωλὶό, ἀπ' τὸ θεὸ νὰ τῷ βρεῖς! Κ' ἐγὼ πάλι θὰ πηγαίνω σπ'τι σου, νὰ τὰ λέω μὲ τὴ δική σου. Θὰ διαφεντέψω, μωρὲ, τὴ βράκα σου, κάνοντάς τη νὰ πιστέψῃ πὼς στὰ Παρίσια οὐλοὶ μὲ βράκες ντυθήκανε! Σὰ βάλουν ἔτσι δὲ μυαλό, νὰ κάμουμε μιὰ λειτουργιὰ στὸν "Αἰ Δευτέρη, τὰ βάσανά μας σωθήκανε. Σὰ δὲ βάλουν πάλι, ὅς πᾶν αὐτὲς ἀπ' τὴ μιὰ μεριά καὶ μεῖς ἀπ' τὴν ἄλλη! Σέφωνοι;

— Σέφωνοι! — μουρμούρισε βραχνὰ κι ὁ Μανωλὶδὸς καὶ σφάλησε ροχαλίζοντας τὰ μάτια. Τὸ ἔρμιο τὸ κρασί φαρμάκι τοῦγενε!

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ὁ Γιαννακὸς ἔκατσε κουνού-

πι τῆς Ἀρειτούσας κι ὁ Μανωλὶδὸς δὲν ἔλειπ' ἀπ' τὸ πλάι τῆς Χρυσουφιδῶς. Ἦν Ἀρειτούσα δὲ γκρίνιασε γιὰ τίς βίβιτες τοῦ Γιαννακοῦ, κ' ἡ Χρυσουφιδῶ φάνηκε στὸ Μανωλὶό ἕνα κομμάτι μάλαμα. Κουράγιο, μπρὲ Γιαννακό, κ' ἡ γυναῖκα πάει νὰ γίνη πρόβατο! — Κουράγιο, μπρὲ Μανωλὶό, κ' ἡ γυναῖκα μου, θορῶ, θὰ τὰ σάξῃ μὲ τὴ βράκα! — Κι ἀληθινὰ τὸ κουράγιο τους δὲν εἶτανε ψεύτικο. Σὲ λίγες μέρες ὅλα γενήκανε μέλι καὶ γάλα, ἡ Ἀρειτούσα μοναχὴ τῆς σιδέρωσε τὴν καινούρια τοῦ Μανωλίου βράκα, κ' ἡ Χρυσουφιδῶ ἔκανε κολοκυθόπητα, νὰ στείλῃ στὶς γειτότισσες! Οἱ βλάμηδες ἀγκαλιαστήκανε, σὰν ἀδέρφια, καὶ φιληθήκανε, ἔκτο βάνοντις στὸ κρασί πὺν πίνανε, ὁ Χάρος μοναχὰ νὰν τοὺς χωρίσῃ!

Περνοῦσαν ἔτσι δὲ οἱ μέρες, μ' ἀγάπες καὶ χαρές, κ' ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μπῆκε μέσ' στὰ σπ'τια, πὺν πολὺ βασανιστήκανε! Μιὰ Κεριακή, Φλεβάρης εἶτανε κι ὁ κόσμος βγῆκε στὴν λιακάδα σὰν τὰ μυρμήγκια, δὲν ξέρω πὼς τᾶφερ' ὁ διάτανος καὶ βγῆκε ὁ Μανωλὶδὸς σεργιάνι μὲ τοῦ Γιαννακοῦ τὴ γυναῖκα. Πήγαρε μακρυνά, πέρα πέρα στὴν ἄκρη τοῦ Κάβου πὺν κανεὶς ποτὲ δὲ ζύγωνε. Μὲ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη κουβέντα, γιὰ νὰ περάσ' ἡ ὥρα, φανεται, γύρει' ὁ Μανωλὶδὸς νὰ δείξῃ τί κουνιέται κάτ' ἀπὸ τὴ βράκα μὰ δὲν πρόφτασε! Πίσ' ἀπὸ τὸ βράχο πὺν κρυφτήκανε, μὰτς μοῦτς δυνάτὰ καὶ γέλια καὶ φωνές χαρῶπες ἀκουστήκανε! Δὲν πρόφτασε ὁ Μανωλὶδὸς νὰ συμαζέψῃ τὴ δόλια βράκα καὶ ξεπροβάλανε ἀγκαλιασμένοι, σὰν τρυγονάκια, ἡ Ἀρειτούσα κι ὁ Γιαννακός. Σαφνικὸ τοὺς ἤρθε κι ἄλαλοι γιὰ μιὰ στιγμὴ σταθήκανε, σὰ νὰ μὴν πίστευαν τὰ ἴδια τὰ μάτια τους. "Υστερεῖς οἱ γυναῖκες ριχτήκανε μὲ λύσσα ἢ μιὰ τῆς ἀληθινῆς, νὰ σωρομαδηθοῦνε, κι ὁ Γιαννακὸς χύμησε στὸ Μανωλὶό μ' ἕνα σουγιὰ στὸ χέρι καὶ τὸν ἀέρα τρούπησε! Πετύχτηκε ὁ Μανωλὶδὸς πὺν πίσω, φωνάζοντας ἄλλη μιὰ βολά:

— Μπρὲ Γιαννακό, τὰδρέθι! Κόρακας κοράκων κακὸ δὲν κάνει!

G. ABAZOS

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ — Νὰ περάσει λοιπὸν στὴν ἀθανασία κ' ἕνα γράμμα πολὺκροστο τοῦ Μιστριώτη πὺν δημοσιεύτηκε στοὺς «Καιροὺς» καὶ πὺν μᾶς τᾶζει γλέντια καὶ ψασκρίες γιὰ σήμερα.

Νᾶ, τὸ γράμμα.

«Ἀξιοῦμε κ. Διευθυντὰ τῶν «Καιρῶν».

Μετὰ μεγάλῃς ἐκπλήξεως εἶδον ἐν τῇ σημερινῇ «Ἐστίᾳ», ὅτι πρόκειται νὰ πρὶήσω φοβερὰν διαδήλωσιν κατὰ τῆς καθεστηκυίας ἀρχῆς, ἣν σέβομαι

ὡς νομοταγῆς πολίτης καὶ ὑπὲρ πάντα τιμῶ αὐτήν. Ὡς καθιγηγῆς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἔχω καθῆκον ἔχον νὰ καταδείξω τὸν ὄλεθρον τῆς Φιλῆς καὶ τὴν κατάπτωσιν τῆς Ἑκκλησίας, ἃν ἡ Ἑθνικὴ γλῶσσα διαλυθῇ εἰς διαλέκτους καὶ χυδαίωσιν. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου, ἃν οἱ συμπολῖται ἡμῶν ἐπιδοκιμαίωσι, θέλει συνταχθῇ ἀναφορά, ἐπιδοθησομένη τῇ τε Κυβερνήσει καὶ τῇ Ἑθνοσυνελεύσει. Ἀν γινώσκω δὲ τί λέγεται ἐν τοῖς διαδρόμοις, ἀλλ' ἐγὼ ἔτευχον τῆς τιμῆς, ἵνα ἀκροασθῇ ἔμοῦ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῇ 5ῃ Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. τῇ 11 1)2 π. μ. καὶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀναγγέλλω εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν διάκειται εἰρηνῶς πρὸς τοὺς χυδαίους. Τὴν πρόθεσίν μου περὶ διαλέξεως ἀνεκοίνωσα τῷ Βασιλεῖ, ἀλλ' ἡ Α. Μεγαλειότης οὐδεμίαν ἀντίρρησην ἐποίησεν ἐν ζητήματι, ὅπερ εἶνε ἐθνικώτατον καὶ ὑπέρτερον παντὸς κόμματος.

Ἀθῆναι τῇ 15 Ἰανουαρίου 1911.

Μετὰ τιμῆς

Γ. Μιστριώτης

*

Ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Δευτέρας 17 Ἰαν. σελ. 1) ξεσηκώνουμε τὰ λόγια τοῦτα, τὰ παρὰ πολλὸ σωστά :

Χαιρετίζομεν τὴν ἐβδομαδιαίαν ἔκδοσιν τῆς «Ἐρφένης» ὄργανον τῆς ἐργατικῆς ιδέας. Μᾶς φαίνεται ὅμως ὅτι πολλοὶ ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς ἐργάτες θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὴν παρακολουθήσουν.

Ἡ «Ἐρφενα» γὰρ εἰς τὴν ὑπερκαθαρεύουσιν γράφεται, οἱ δὲ ἐργάται δὲν εἶναι Μιστριώτηδες.

Καὶ τὸ πρὸς λυπηρὸ εἶναι ποῦ ἡ «Ἐρφενα» διετυνέται *οὐσιαστικῶς* ἀπὸ τὸ Νίκο Γιαννιό, παλιῆς δημοτικιστῆ καὶ διευθυντῆ ἄλλοτε τοῦ «Ἀποῦ» τῆς Πόλεως. — τοῦ φίλλον δηλ. ποῦ ἔρχε ἐπὶ τὸν «Ἀδερφάτο τῆς Δημοτικῆς».

ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ — Στὸ «Ἐπιστημονικὸ Σύλλογον» τῆς Ἀλεξανδρείας μίλησε τελευταῖα ὁ κ. Βλ. Γαβριηλίδης, διευθυντῆς τῆς «Ἀκρόπολης», γιὰ τὴ «Δικηγορικὴν κατεῖθυσιν τοῦ Ἑλλ. Ἑθνους». Στὴν ἀρχὴ ὁ κ. Γαβριηλίδης μίλησε γιὰ τὸ Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ εἶπε τὰ σωστὰ τοῦτα λόγια :

«Κατ' ἐμὲ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἀντιπροσωπεύει ἀγωνία μετὰ δύο ἀντιθέτων πνευματικῶν κόσμων. Ἐνὸς κόσμου στείρους σχολαστικῆς δυσκαλικῆς λαιτρείας τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ἑνὸς ἄλλου κόσμου ὅστις θερμαίνεται μᾶλλον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ ἀθάνατον

παρὰ ἀπὸ τὴν ὕλην τὴν φθαρτὴν τοῦ ἀρχαίου ἐλληνισμοῦ, προτιμᾷ νὰ μαζεῖ ξωντανὰ τριαντάφυλλα, καὶ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, σπαραχριστὰς κυμίνους τοῦ κυανοῦ, μεθυστικὰ ἀρώματα τῆς γεννήσεως καὶ αἰσθήσεως τῶν ὄντων..

Τοὺς ξώντας ἐντὸς τοῦ νέου αὐτοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ὅστις εἶνε ὁ πυρὴν τοῦ μέλλοντος νέου Ἑλληνισμοῦ, καταλαμβάνοντος καὶ αὐτοῖς θέσιν πρωτογωνιστοῦ εἰς τὸ παγκόσμιον δράμα τῆς πρὸς τὰ ἄνω ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τοὺς ἐξέλαβον διώκτας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ καταστροφεῖς τῆς γλωσσικῆς ἐνότητος, ἐνῶ αὐτοὶ ἀκριβῶς συνεχίζοντες τὸ μέγα ἐθνικὸν μυστήριον τοῦ 1821, ἐκδηλωθὲν κυρίως εἰς τὰ ἀθάνατα δημοτικὰ τραγούδια, τὰ ὅποια ἐγεννήθησαν σὲ μίαν γεννεάν νέων ἱστορικῶν ἡρώων, δύνανται δικαίως νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τὴν μεγάλην Ἑλληνικὴν Δημοκρατίαν, τὴν ζῶσαν καὶ παλλομένην καὶ ἀγωνιζομένην, ἐνῶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὑπερκαθαρεύουσας θέλουν νὰ χωρίσουν τὴν τάξιν τῶν ἀνεπτυγμένων ἀπὸ τὸν πολλὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὥς εἶνε χωρισμένοι εἰς τὴν Κίαν ἢ τὰς τῶν Μανδαρινίων ἀπὸ τὸν πολλὸν Κινεζικὸν λαόν.

Ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἀνέρχονται εἰς ὀκτὼ ἑκατομμύρια — ἀφ' οὗ δυστυχῶς στατιστικὴν ἀκριβῆ δὲν ἔχομεν, τὰ ἑπτὰ ἑκατομμύρια καὶ αἱ 900,000 οὔτε ὀμιλοῦν, οὔτε ἐννοοῦν τὴν λεγομένην καθαρεύουσιν. Αἱ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν χιλιάδες ὀμιλοῦν μὲν τὴν γλῶσσαν τῶν πολλῶν, ἥτις ἔδωκεν ὁ Θεὸς — ἡ ὁ Λαϊβόλος ; — καὶ ἔγεινεν ἡ γλῶσσα τῆς ἐπιστήμης, τοῦ Νόμου, τῆς Ἑκκλησίας. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν αἱ ἐπιστήμαι θὰ περιορίζονται εἰς τὰς 100 αὐτὰς χιλιάδας τῶν Προνομιούχων, τὸ πρᾶγμα θὰ βαδίζῃ τὸν δρόμον του. Ἀλλ' ἐὰν θελήσῃ ποτὲ ὁ γαρὺς καὶ ὁ βαρκάρης καὶ ὁ ἔμπορος καὶ ὁ μανάβης καὶ ἡ μαῖτα καὶ ἡ μοδιστροῦλα καὶ ἡ ὑπηρέτρια καὶ ὁ καρβουνάς καὶ ὁ λοῖστρος καὶ ὁ ἐποδηματοποιὸς καὶ ὁ παντοφυλάς καὶ ὁ ράπτης καὶ ὁ χαμῆλης, καὶ ὁ βυρκαρὴς καὶ ὁ καρναβάρης νὰ μάθουν λίγη φυσικὴ, λίγη ὑγιεινὴ, λίγη ἀστρονομίαν, λίγη ζωολογίαν, τότε καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ γλῶσσα θὰ χάσῃ τὴς νέκρες τῆς καὶ χωρὶς νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ καρβουνικά ξυνὰ τοῦ αἰῶρος Πάλλη καὶ τῆς σινιουρίας Μύσκου ἐξ ἀνάγκης θὰ γείνῃ τοιαύτη, ὥστε νὰ τὴ νοιώθῃ καὶ ὁ γαρὺς καὶ τὸ γκαρσόνι τοῦ ζυχαροπλυστείου καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ ἴππου . . .»

Ἰσαμε δὴ καλὰ μιλάει ὁ κ. Γαβριηλίδης. Ἀπὸ δὴ ὅμως καὶ μπρὸς ἀρχινάει τὸ δημοσιογραφικὸ ἀμυνεῖ, γιὰτὶ δὲν ξέρουμε πῶς ἑλλιώτικα νὰ χαρακτηρίσουμε κεῖνο ποῦ λέει γιὰ τὴ γλῶσσαν τοῦ κ. Πάλλη, ὀνομάζοντάς την **Παλλιότικην** — τὴ

γλώσσα δηλ. τὴν ἴδιαν ποὺ μεταφράστηκε σὲ αὐτὴν ἢ Ἰλιάδα, τὸ βιβλίον δηλ. τὸ ἴδιον ποὺ ὁ ἴδιος ὁ κ. Γαβριηλίδης τὸ σύστησε, τότε ποὺ τυπώθηκε, στὸ Διάδοχο, φωνάζοντάς του πῶς πρέπει νὰ γοραστοῦνε χιλιάδες Ἰλιάδες καὶ νὰ μοιραστοῦνε στὸν Ἑλληνικὸ στρατό.

Ὁ κ. Γαβριηλίδης εἶναι δημοτικιστής, διαφέντευσε πολλὰς φορές τὸ ζήτημά μας στὴν ἐφημερίδα του, εἶναι καὶ μέλος τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου.» Ἐχει λοιπὸν κ' ἓνα λόγο παραπάνου καὶ χαλάλι του.

Τὲ πὺρ παράξενο ἔμως εἶναι τοῦτο. Ὁ «Χρόνος» (18 τοῦ Γενάρη, σελ. 4) καταγγέλλει: στὸ Πανελλήνιο τὸν κ. Γαβριηλίδην πῶς στάλθηκε, λέει, στὴν Ἀλεξάνδρεια (ἀπὸ τὸν «Ἐκπαιδ. Ὀμιλο» ἴσως;) μὲ τὴν *ειδικὴν* ἐντολὴ νὰ ρεκλαμάρει τὸν Φυχάρη καὶ τὸν Πάλλη. Ἄν εἶναι ρεκλάμα οἱ βρυσίδες καὶ οἱ κοροῦδες ποὺ τοὺς σέρνει, τότε ἔχει δικιο ὁ Χοιρόπουλος—καὶ νὰ χαίρεται τὰ ματάκια του ποὺ παίρνουν τίς βρυσίδες γιὰ *ρεκλάμα*.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΦΩΤΕΙΝΗ

Φίλε «Νοῦμᾶ»,

Διάβασα μὲ συγκίνησιν, στὸ περασμένο φύλλο σου τὸ ἄρθρον τοῦ Ἰβόνα γιὰ τὸν Ἀδάξο μας. Καλὰ τὰ εἶπε, καὶ καλὰ ὅσα εἶπε, ὁ συνεργάτης σου. Μὰ μὲ τὰ λόγια δὲ βγαίνει τίποτα· χρειάζονται κ' ἔργα. Καὶ τὰ *ἔργα* θὰ γίνουν ἂ μᾶς καταφέρεις καμιά ἐκδοσούλα μὲ τὸ «Μπῆκαν κλέφτες στὸ μαντρί», μὲ τὸ «Στὸν Κάδα» καὶ μὲ δυὸ τρία ἄλλα ἀπὸ τὰ πὺρ διαλεκτὰ δηγήματά του.

Τοῦ ἀξίζει τοῦ Ἀδάξου μας ἓνα τέτοιο μνημόσυνο καὶ δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο δύσκολο νὰν τοῦ τὸ κάνουμε. Πόσο θὰ κοστίσῃ μιὰ τέτοια ἐκδοσούλα; Ὅχι βέβαια παραπάνου ἀπὸ 400.—500 δραχμὲς. Εἶναι τάχα δύσκολο νὰ βρεθῶμε 50 ὀπαδοὶ τῆς Ἰδέας νὰ βάλουμε ἀπὸ 10 δραχμὲς ὁ καθένας μας; Ἐγὼ, ὀρίστε, σὰς ἐπωκληθῶν στὸ γράμμα μου τὸ δεκάριό μου. Ἀς δώσουν κι ἄλλοι καὶ ὁμπρός, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη, βρέθηκε ὁ Μακρήνας ποὺ θὰ συντρέξει τὴν ἐκδοσὴ τῶν ἔργων του. Μὰ τὸν Παπαδιαμάντη τὸν ρεκλαμαρίσανε δυνατὰ οἱ ἐφημερίδες κ' ἔτσι συγκινηθῆκανε κι ὅσοι δὲν ἔτυχε ποτὲ τοὺς νὰ διαδύσανε οὔτε μιὰ ἀράδα του. Ὁ Ἀδάξος μας ἔμως καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό του στάθηκε, ὅπως καὶ στὴ ζωὴ του, σεμνὸς κ' εὐγενικός.

λέξη δὲ γράφτηκε γι' αὐτόνε σὲ *φημερίδα*. Κ' ἔτσι ἔμεινε ὁλότελον δικός μας. Χρὸς λοιπὸν ἔχουμε καὶ μετς νὰ τὸν τιμήσουμε.

Μὲ ἀγάπην
ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ». Ἡ ἰδέα τοῦ Περαιστικοῦ πολλὴ μᾶς ἄρεσε καὶ βάζουμε μπροστὰ ὅ,τι μᾶς προτείνεται. Ἐπειτα εἰς 10 δραχμὲς τοῦ νὰ προστεθοῦνε καὶ ἄλλες 50 δραχμὲς ἀπὸ τοὺς κ.κ. Κωστὴ Παλαμά, Μανόλη Καλομοίρη, Σπύρος Ἀλμπέρτη, Γύργα Γκόλφη καὶ Δ. Ταγκόπουλος. Ὅταν οἱ συντροφεὲς φτάσουν εἰς 200 δραχμὲς θὰ ἀρχινήσουμε ἀμέσως τὸ τύπωμα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. **Ε. Ελ.** στὴ Σμύρνη. Λάδαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. **Ι. Περβ.** στὸ Βέλο. Λάδαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. **Λέο** στὴ Λοζάνη. Μετάφραση τοῦ ἴδιου τραγουδιοῦ τοῦ Paul Fort. ἀπὸ τὸ Γύργα Γκόλφη καμωμένη, τυπώθηκε στὴ σελίδα 87 (1910) τοῦ «Νοῦμα». Στείλε μας τίποτ' ἄλλο.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο, δρόμος Ἰπποκράτη 11, ποντοῦνται τὰκόλουθα βιβλία πρὸς **ΜΙΑ** δραχμὴ τὸ ἓνα, *ἐξὸν ὅσα εἶναι σημειωμένα μὲ ἄλλες τιμὲς*:

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ, «Ἡ Ματιά». ΧΑΡ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ. «Ὁ Μέν» Ἀλέξανδρος.—ΒΑΡΑΕΝΤΗ, «Δόξα καὶ Ζωή».—Π. ΑΙΑ Η. ΒΟΥΤΗΡΙΑΝ, «Δάφνης καὶ Νόος» τοῦ Λόγγου (μετάφρ.)—«Τίμωνας ὁ Μισανθρώπος» τοῦ Λουκιανού (μετάφρ. λ. 50).—«Ὁ Προσπυνητής».—ΓΙΩΓΑ ΓΚΟΛΦΗ, «Τὰ Τραγούδια τοῦ Ἀπρίλη» (δρ. 2).—ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ, «Ἀπὸ τὸν Κόσμος τοῦ Σαλονιῶ».—ΑΓΓΥΡΗ ΕΦΤΑΔΙΩΤΗ, «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης».—ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΖΕΡΒΟΥ, «Νησιώτικα Τραγούδια».—Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ, «Τὰ Γεωργικὰ τοῦ Βεργίλιου» (λ. 50).—ΓΙΑ. «Σαμουράκι» (δρ. 2). ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Τραγούδια γιὰ μιὰ φωνὴ μὲ πιάνο, καὶ Μπαλάντες γιὰ πιάνο, τὸ κομμάτι δρ. 1.—Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗ, «Τὰ Τραγούδια τοῦ Στρατιώτη» (λ. 10).—ΑΝΤΩΝΙ Κ. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΥ, «Τὸ Βιολί».—Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ, «Ἠλυστολογία».—Α. ΜΑΓΡΟΥΔΗ, «Μικρὰ Τραγούδια».—ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΧΟΥ, «Ἀνθρώπινος Μηχανισμός».—ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ, «Στὸ Ἀλμπέρτο» (δρ. 2).—ΚΩΣΤΑ Γ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ, «Μισοκίς».—ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΙΠΑΛΙΤΗ, «Τὰ Ὑρά» (δρ. 2).—Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ, «Σαλῶν» τοῦ O. Wilde (μετάφρ.).—ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ, «Τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινοῦργια».—ΖΗΣΙΜΟΥ ΣΙΔΕΡΗ, «Ὁ Αἶας» τοῦ Σοφοκλέους (μετάφρ.).—Σ. ΣΚΗΠΗ, «Ἡ Μεγάλη Ἀδρα» (δρ. 2).—«Juvenilia».—Γ. ΣΚΑΠΟΥ, «Τὸ Κοινωνικὸν μας Ζήτημα» (λ. 50).—ΠΑΠΑ ΣΤΑΥΡΟΥ, «Ἠλυτοπάρχοι καὶ Παῖδες Ἀγωγῆς» (μετάφρ.).—ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΣΤΕΦΑΝΗ, «Μπομπιόκια».—Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ (δράματα): «Ζωντανὸ καὶ Πεθαμένον», «Ὁ Ἀσπότης».—Οἱ Ἀλυσίδες (δρ. 2).—ΜΕΝΟΥ ΦΙΑΝΤΑ, «Ἀπὸ τοὺς Ἡρώδους τῶν Αἰώνων», «Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Γλώσσας» (1^η ἐκδοσις).—Ζ. ΦΕΤΙΑΝ, (δράματα): «Τὸ Ἐκπαιδ», «Δίχως Ἀκρογιάλι», «Ντιπνένο στὸν Ἄμμο».—ΦΩΤΗ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗ, «Τὸ Γλωσσικὸ Ζήτημα».—ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ (δράματα): «Οἱ Πετροχάρηρες», «Μελάχρα».

Γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, λ. 25 παραπάνου ὁ καθὲς τόμος.